

“ไม่มีสิ่งใดขวางกันได้”

กุฏิใหม่ของคุณยายเป็นอาคารปูน สร้างคล้าย
เรือนปั้นหยา ๒ หลัง มีระเบียงเป็นตัวเชื่อมอาคารให้
เดินถึงกันได้ รอบ ๆ กุฏิจะปลูกต้นไม้ที่ให้ร่มเงา เช่น
ต้นสัตบรรณ ต้นหมาก ทองหลาง กร่าง ฯลฯ และไม้หอม
เช่น ป๊อบ แก้ว บุนนาค ประยงค์ ชมนาด เขี้ยวกระแต
 ฯลฯ เมื่อถึงคราวออกดอก ไม้หอมเหล่านี้ จะส่ง
กลิ่นหอมไปทั่วบริเวณกุฏิ

เรือนหลังแรกมีโรงจอดรถ ถัดจากโรงจอดรถ
เป็นสนามหญ้าที่ถูกตกแต่งเป็นเนินดินมีแผ่นหิน
สี่เหลี่ยมวางรองเป็นชั้นบันไดเรียงรายต่อกันไปที่
คลองเล็ก ๆ ที่มีท่อน้ำไว้สำหรับให้อาหารปลา

วันไหนอากาศดี แดดร้อนลมตก พี่อาร์พันธุ์จะ
พาคุณยายมาที่ท่าเลี้ยวปลานี้ และวันนี้...ก็เป็นอีกวัน
หนึ่งที่ข้าพเจ้าได้เป็นผู้ตระเตรียมแก้อ้อ ผัวรองตัก ถุงมือ
และอาหารสำหรับเลี้ยวปลา ซึ่งมีทั้งขนมปังและอาหาร
ปลาที่ทำจากเศษเนื้อปลานำมาอัดเป็นเม็ดเล็ก ๆ

เมื่อคุณยายมาถึงที่ท่าเลี้ยวปลา ข้าพเจ้าจะสวม
ถุงมือยางและปูผัวรองตักให้ท่าน จากนั้นจึงใช้นิ้วมือ

ดัดลงไปใต้น้ำ ดัดน้ำเรียกปลามากินอาหาร ลักครู่
ปลาทั้งหลายก็มาลอยตัวอยู่ที่ทำนน้ำนี้ มีทั้ง ปลานิลแดง
ปลาหมอเทศ ปลาดุก ปลาสร้อย ปลาตะเพียน ฯลฯ
คุณยายโยนขนมปังให้ปลาที่มากลอยตัวให้เห็น แล้ว
ท่านก็บอกให้น้ำเล็ก พี่อาร์พันธุ์ และข้าพเจ้าช่วยกัน
โยนอาหารไปให้ปลาด้วย

ปลาเยอะมาก ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกจังเลย ลักครู่
คุณยายก็หันมาบอกข้าพเจ้าว่า “โยนไปไกล ๆ ให้อหุลาน
น้อย ตรงโน้นยังไม่ได้กิน” ข้าพเจ้ารับโยนไปตามที่คุณ
ยายบอก ทั้งที่ใจยังคิดไปว่า “ตรงโน้นไม่มี
ปลาหรือยาย มันมาตรงนี้หมดแล้ว” แต่

ภาพที่ปรากฏให้เห็นในขณะนั้นกลับสวนทางกับความ
คิดของข้าพเจ้า อาหารที่ข้าพเจ้าโยนไปนั้นเป็นเหมือน
ของขวัญอันโอชะของปลาตะเพียนน้อย และปลานิลแดง
ที่ไม่สามารถฝ่าฝูงปลาดุก และปลาสวายเข้ามาได้
ข้าพเจ้าได้แต่รำพึงในใจว่า “ทำไมหนอดูดยายจึงมอง
ไกลและมองได้ทะลุปรุโปร่งเช่นนั้น”

ท่ามกลางฝูงปลาดุกและปลาสวาย ยังมีปลา
หมอเทศผู้เชื่องช้า ดำดุดดำโผล่ คอยหาจังหวะที่จะ
แย่งอาหารให้ได้บ้าง แต่แย่งไม่ได้สักทีดูดยายเห็น
ปลาหมอเทศแย่งอาหารไม่ทัน ท่านก็รอดอยจังหวะที่
จะโยนอาหารเฉพาะเจาะจงให้กับปลาหมอเทศ จนใน

ที่สุดปลาหมอเทศก็ได้รับอาหารที่คุณยายโยนให้ถึง
๓ ครั้ง

สักครู่หนึ่ง พี่อาร์พันธุ้เห็นว่า คุณยายมีเหงื่อ
ออกมาบ้างแล้ว จึงพาท่านกลับเข้ากุฏิ เพื่อให้ท่านได้พักผ่อน
ส่วนข้าพเจ้าก็เก็บอุปกรณ์ที่นำมาใช้ให้เรียบร้อย เพื่อให้
ให้ท่านเลี้ยงปลาในสระอากาศว่างเปล่าเหมือนเดิม ขณะที่
กำลังเก็บอยู่นั้น...ก็ได้แต่คิดรำพึงในใจว่า “คุณยาย
นอกจากจะมองไกลแล้ว สายตาของท่านยังละเอียด
ถึงขั้นอีกด้วย”

วันต่อมา...หลังจากเสร็จภารกิจ
ภายในกุฏิแล้ว ข้าพเจ้าออกมาเดินเล่น

นอกฤดู และมาหยุดยืนอยู่ที่ทำน้ำที่ให้อาหารปลา ก็ม
ดูผืนน้ำให้เห็นเงาหน้าของตัวเอง นอกจากจะได้เห็น
หน้าของตัวเองแล้ว ยังมีหน้าปลาหมอเทศโผล่มาให้
เห็นอีกด้วย ข้าพเจ้าไม่แน่ใจว่า จะเป็นตัวเดียวกับเมื่อ
วานหรือเปล่า จึงก้มลงดูให้แน่ใจ เห็นปานดำปรากฏ
ชัดที่หัวของมัน ก็รู้ว่า ใช้ตัวเดียวกันจริง ๆ

วันต่อมา...เวลาเดิม ข้าพเจ้ามายืนแกว่งแขนที่ทำ
เลี้ยงปลา มองทิวสนที่ไหวไปตามกระแสลมอ่อน ๆ
มองนกที่กำลังบินกลับรัง ได้ยินเสียงปลาตอดน้ำดัง
จ๋อม ๆ ข้าพเจ้าไม่ได้สนใจกับเสียงนั้นเลย ยังคง
แกว่งแขนไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งรับรู้ได้ว่า เสียงนั้นดังขึ้น

และดีขึ้น จึงก้มหน้ามองไปที่ผืนน้ำนั้น แล้วก็ต้องร้อง
อุทานขึ้นในใจว่า “เฮ้ย ! ปลาหมอเทศตัวเดิมนี่นา มา
อีกแล้วหรือ” ข้าพเจ้ารีบวิ่งจากท่าเลี้ยวปลานั้น เพื่อ
ไปนำอาหารมาให้มันให้เร็วที่สุดเท่าที่ขาทั้งสองของ
ข้าพเจ้าจะทำได้

วันนี้...ไม่มีคุณยายมาที่ท่าเลี้ยวปลานี้อีกแล้ว
แต่ภาพนั้น...ยังคงปรากฏชัดให้เห็นเป็นภาพลักษณ์
ของคุณยาย ที่ท่านแสดงให้เห็นว่า กระแสแห่งความ
เมตตาอันบริสุทธิ์ที่ไม่มีประมาณนั้น ไม่มีสิ่งใดมาขวาง
กั้นได้

ความเมตตาของคนโดยทั่วไปอาจเกิดขึ้น
เพราะเลือกที่รัก แต่สำหรับคุณยายแล้ว
มิให้เสมอเหมือนกันหมด ไม่ว่าเขาจะเป็นใครก็ตาม

“นั่นคือ เมตตาที่แท้จริง”